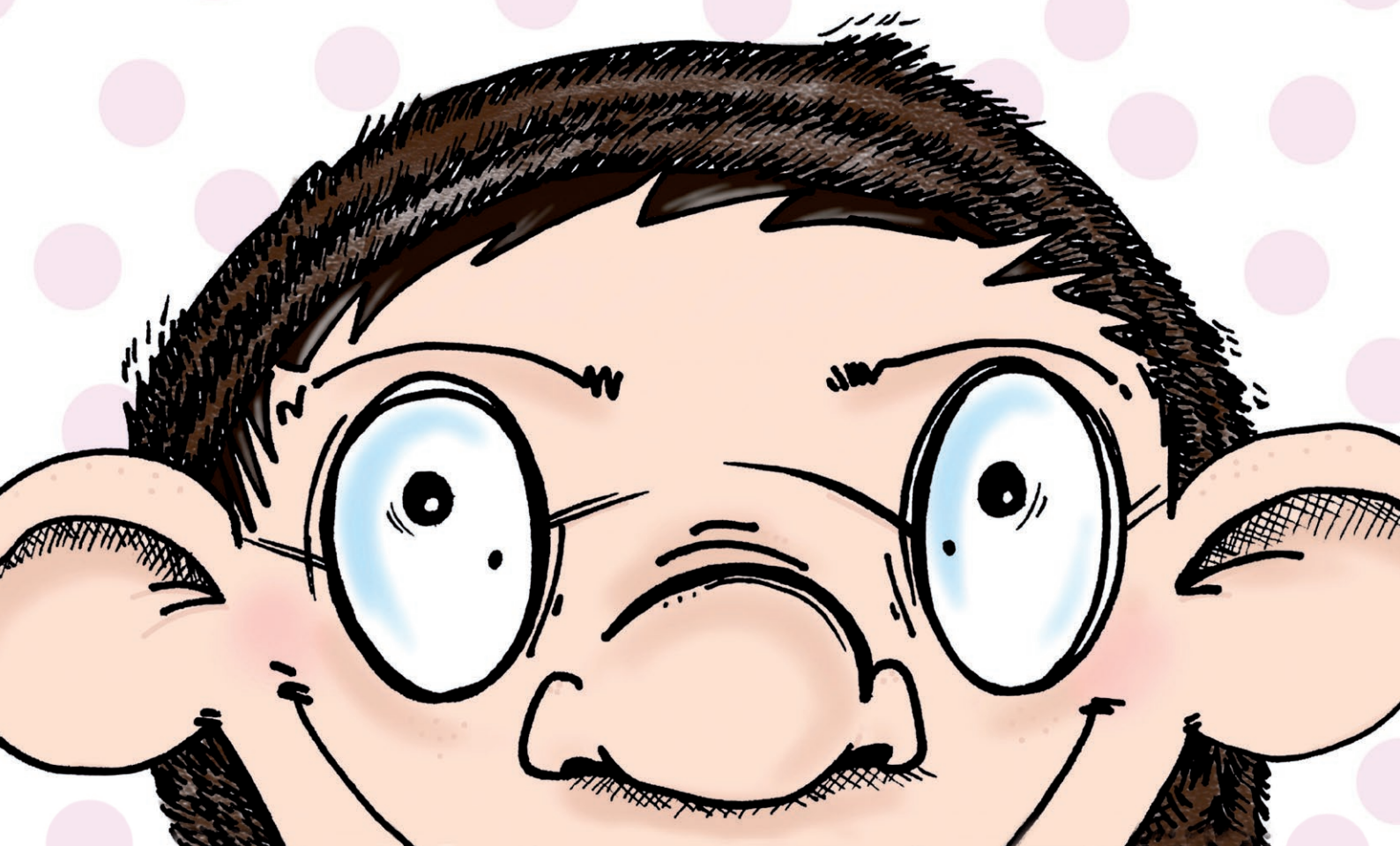
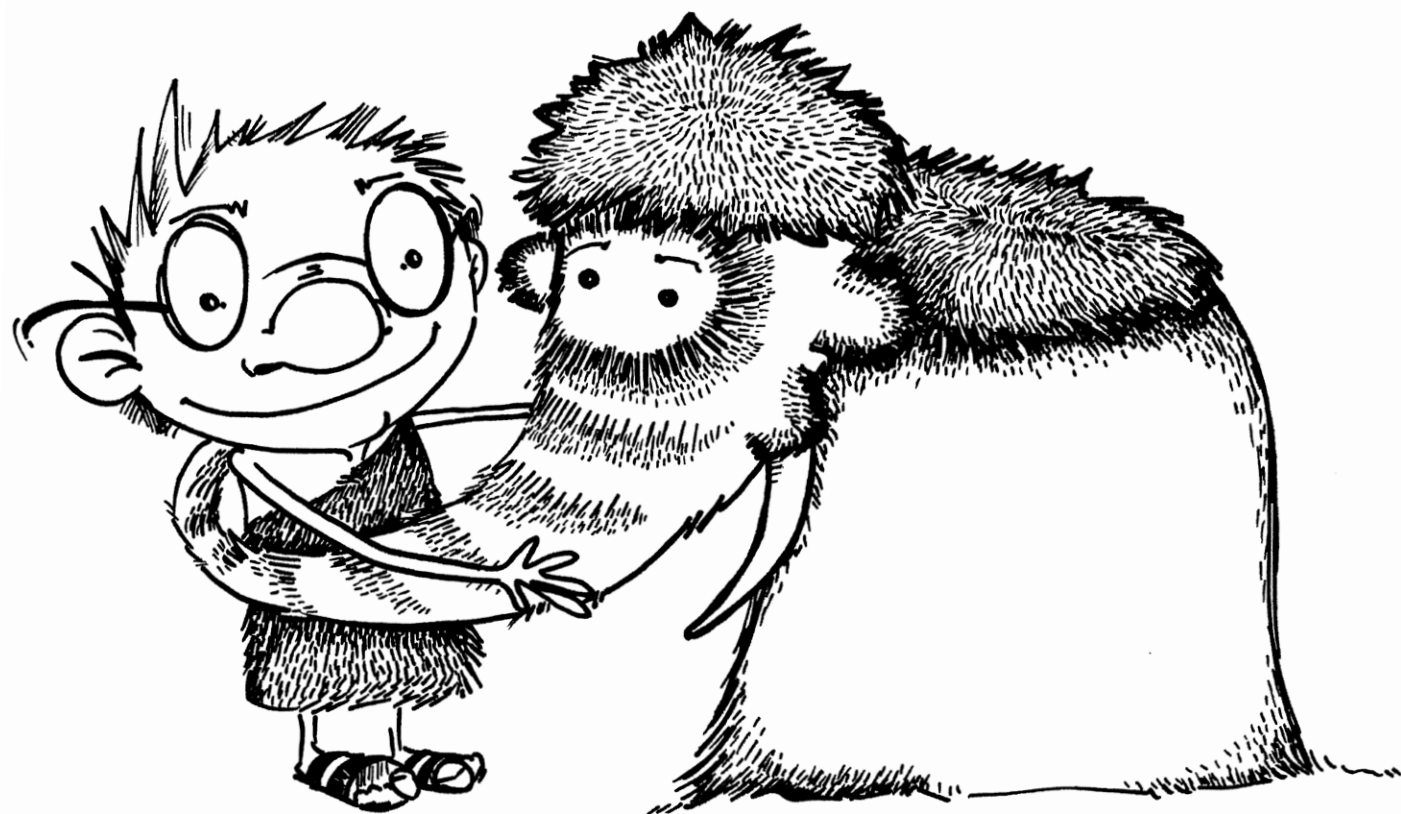


# POHÁDKA DO OUŠKA

Dana Emingerová





Věnujeme tuto knihu všem dětem a jejich rodičům,  
kteří společně rádi prožívají příběhy.

*Milé děti, drazí rodičové, prožijte nyní společně  
příběh o malém chlapci, který možná neměl  
tak lehký život jako vy, ale stejně jako vy miloval  
příběhy a rád snil o světě, jaký bude, až se stal  
součástí naší historie.*

*Děkujeme, že jste to právě vy, kteří tvoříte  
naši historii a píšete společně s námi další  
příběhy, pro které stojí za to žít.  
Váš Wellness hotel Vista*






„Maminko, vyprávěj mi do ouška,“  
prosil malý Stamich zabalený  
v medvědích kožešinách. V jeskyni  
praskal oheň a maminka Marahwa  
roznášela bylinkový čaj. Ve skalním  
útočišti pravěkých lidí pod Sviní horou  
voněla sušená materídouška.

Nejmenší děti cumlaly odřezky  
tvrdé kančí kůže a snily o lahodném  
mamutím mase. Jenže muži se stále  
ještě nevrátili z lovecké výpravy.  
Venku několik dní zuřila sněhová  
bouře. Zima panovala už dlouho  
a zásoby jídla docházely.







Na Tetřevích rozsochách bylo slyšet, jak vyjí vlci. Občas se jejich siluety mihly mezi stromy nedaleko vchodu do jeskyně. Stamic se však vlků nebál. Věřil, že nad ním bdí jeho tajemný božský děd... Proto občas vystrčil nos do večerní metelice a netrpělivě vyhlížel tátu. Velký Man – nejstatečnější bojovník a náčelník celého kmene – však nepřicházel.

„Mamutí stáda jsou teď hodně daleko, počasí je špatné, všude číhají vlci a medvědi, ale cítím, že už zítra se lovci vrátí a bude jídlo,“ uklidňovala jasnovidná Marahwa obyvatele jeskyně přesvědčivým hlasem vědmy.



Hladové brblání utichlo. Děti se schoulily do mateřských náručí a za chvíli všichni pravidelně oddechovali. Jen Stamich ne a ne usnout.

„Maminko, povídej mi do ouška, jen do mojego ouška. Povídej mi o Perunově trůnu,“ dožadoval se pod kožešinou. „Psst, Stamíku!“ položila Marahwa dítěti přísně ruku na ústa.





Tak mi povídej o tátovi Manovi, jak jste se spolu koupali v Mléčném prameni a jak celou hladinu jezírka pokrývaly tvoje dlouhé zlaté vlasy, které se tatínkovi tak líbily. A jak se zase tobě líbily Manovy jizvy po bojích s medvědy a lvy.“





„Ale to už jsem ti vyprávěla tolikrát.“

„A jak se u vody najednou objevil jeskynní medvěd. Táta proti němu vyrazil jen s holýma rukama, aby vás ochránil. Jenže medvěd ho strhl na zem. A tys pak promluvila řečí zvířat a medvěd zařval, proměnil se v rozzlobeného dědečka Peruna... Přesně takhle mi to povídej.“

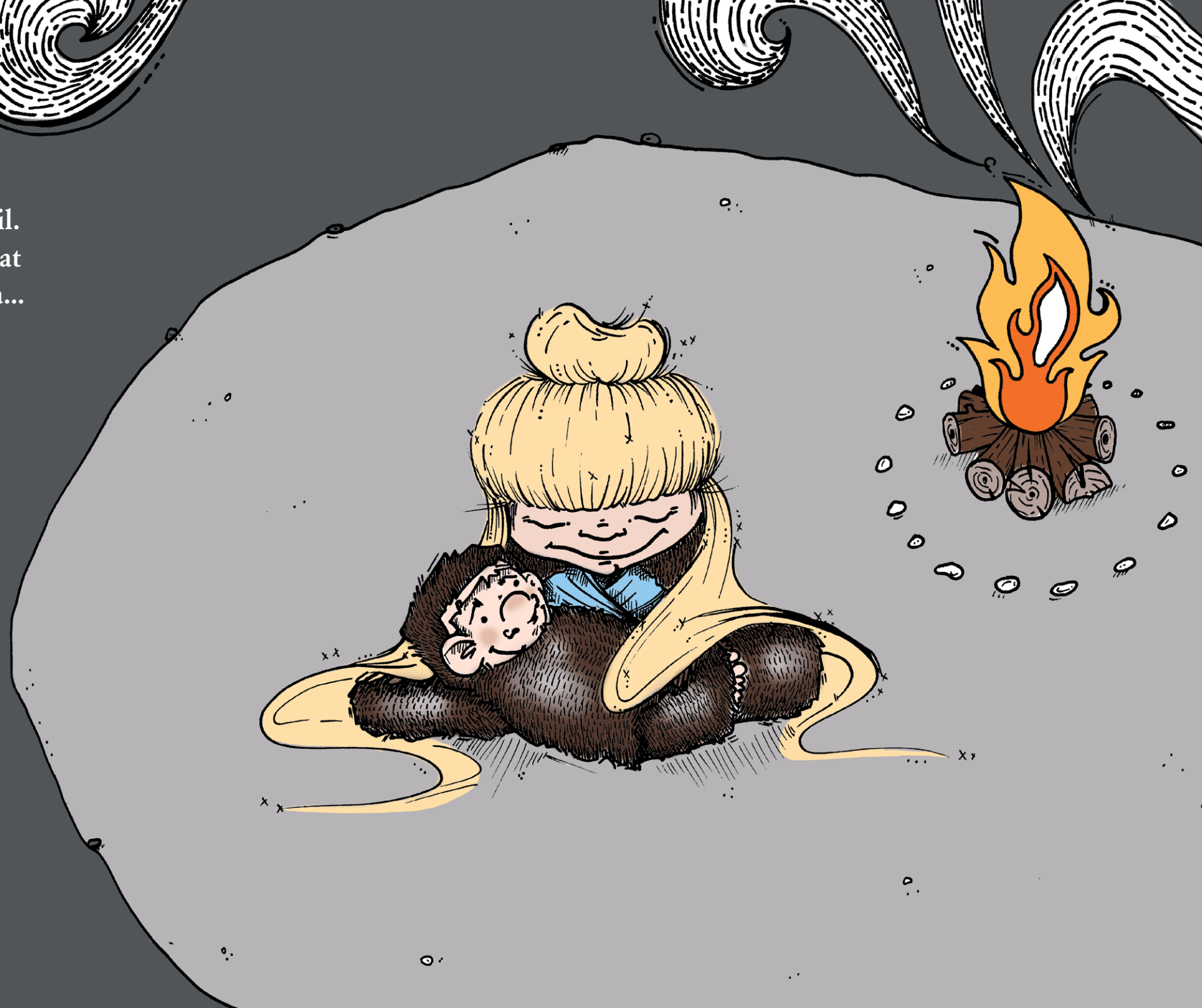
„Vždyť jsi vše teď vyprávěl ty.“

„Ale to není, jako když to slyším od tebe.“

Maminka se usmála a synkův oblíbený příběh dokončila:  
„Od té doby v kraji koluje pověst o Marahwě, nejmladší dceři boha Peruna, která se zamilovala do člověka. Otec nakonec vodní víle dovolil se smrtelníky zůstat... jenže pouze po dobu Manova života a za podmínky, že jednou milencům vezme to, co už měli, ale ještě o tom nevěděli.“

„Mami, proč mi nikdy neřekneš, co to bylo?“

„Ty,“ špitla tiše, aby ji neslyšel.





Stamík měl rád příběhy. Vzpomínal, jak v létě chodil s maminkou sbírat bylinky. Zatímco Marahwa trhala voňavé lístky, ležel na koberci kvetoucí mateřídoušky. Pozoroval ptáky na nebi a vnímal, co louka říká o časech, kdy na zemi žili živočichové, po nichž zůstaly jen stopy v kamenech. A nejvíc ho zajímalo šeptání kvítků o lidech, kteří se teprve narodí za mnoho tisíc let.

„Už nebudou hladovět a bát se vlků. Dokážou létat po nebi jako orli, ale neuloví žádné mamuty – najdou jen jejich kosti v náplavech Tiché Orlice,“ ševalila mateřídouška.

„A jejich děti budou vykrmené tak, že nevylezou před divočákem na strom,“ přetrhla Stamichovo snění drsně maminka.

Tyhle „příběhy do ouška“ také slyšela a nechtěla dovolit svým sestřičkám, lučním vílám, aby jejího synka pobláznily. Jenže chlapec vždycky opakoval:

„Maminko, já bych se tak rád toulal časem a poznal budoucnost, jak o ní povídá příroda. A víš proč? Přivedl bych těm dětem, co budou umět létat, mamuta.“





Léto však brzy vždycky pominulo  
a po většinu roku panovala zima. Jako nyní...

Nad Tetřevími rozsochami vycházelo slunce  
a po sněhové vichřici zůstaly vysoké závěje.  
Stamík se probudil a vykoukl z jeskyně.

Bílá krajina lákala k výpravě. Půjde tátovi naproti.

Marahwa už se točila kolem ohně, ale vypadala zaraženě  
a nemluvila. Stamich se kolem ní prosmýkl ven.

„Počkej,“ probrala se a chtěla syna zadržet.  
Jenže chlapec už klouzal ze srázu do údolí,  
kterým se lovci měli vracet.



Rozhlížel se a nikde nikdo. Jen na protější stráni zahlédl mezi stromy stín. Že by velký vlk? Bylo to mohutnější. Pak uviděl stopy. Vydal se po nich a brodil se závějemi k Jelenímu vrchu.

A najednou zpoza skály vykouklo mamutí mládě. Zdálo se k smrti vystrašené. Na hnědé srsti mu zasychala krev a kolem krku vlálo utržené kožené laso. Stamíka napadlo, že samice bude někde na blízku. Nic se však neozývalo.

Mládě zkrotle natáhlo chobot k dítěti. Jeho maličké smutné oči říkaly: „Už nemám nikoho.“

Klučina se nebál a mládě objal. Byli oba stejně velcí. Chtěl mu sněhem vyčistit rány, ale zjistil, že na bocích není jeho krev. Podíval se za skálu a spatřil, odkud se táhne červená stopa. Na sněhu tam ležel obrovský mamut a nehýbal se. „Budu se o tebe starat,“ hladil Stamich osiřelého tvorečka a začal se mu soukat na záda. Mamutík se nebránil. Za chvíli už stoupali příkrou strání ke Sviní hoře.

„Na tomhle mamutíkovi jednou dojedu až do budoucnosti,“ pomyslel si Stamík.





Chlapec a mamut přicházeli k jeskyni. Už z dálky Stamík viděl, že se lovci vrátili. Kolem vchodu pobíhaly ženy a děti. Jak se odvážný jezdec blížil, všichni na něj koukali jako na zjevení.

„Tati! Tati!“ volal Stamich. Velký Man bude pyšný, že jeho osmiletý syn jede na mamutovi! Jenže nikdo nic neříkal.

„Kde je táta?“

Muži sklopili zrak. A tehdy si Stamich všiml chatrných nosítek, u kterých klečela plačící Marahwa. Ležel na nich těžce zraněný náčelník Man.

„Napadla ho rozzuřená mamutí samice. Dostihla nás dnes v noci. Man hnal domů její mládě, abychom postupovali zpátky rychleji a měli jste brzy čerstvé maso,“ řekl jeden zmužů.

Náčelníka odnesli do jeskyně a Marahwa mu ošetřila rány. Věděla však, že její umění stačit nebude. Stamík stál bezradně u otceva smrtelného lože. Náčelník se nakrátko ještě probal.





„Přineste můj oštěp,“ rozkázal.  
„Mamuta je třeba hned zabít, než ho zraněná matka znovu najde. Jinak umřete hlady,“ šeptal uhasínajícím hlasem. Pak položil do rukou synkovi svou zbraň s posledním přáním: „Jdi a bodni jako první. Staň se lovcem, který bude nosit mé jméno dál.“

Klučík se podíval na maminku, na umírajícího tátu a sevřel pevně oštěp v ruce. Toužil být jako velký Man – nejstatečnější bojovník a náčelník kmene. Klučík se podíval na maminku, na umírajícího tátu a sevřel pevně oštěp v ruce. Toužil být jako velký Man – nejstatečnější bojovník a náčelník kmene. Vyšel z jeskyně, kde děti okukovaly přivázaného mamutíka. Stamík ho pohladil. Pak se napřáhl a vši silou přetl řemen.





„Nechte ho běžet!“ zvolal. Všichni ztuhli. „Kousek odtud v lese leží jeho mrtvá máma,“ dodal, ale to už lidé neslyšeli. Zatímco osvobozené mamutí mládě mizelo pod srázem Sviní hory, jeden z rozzlobených lovců ztrestal chlapce tvrdou ranou pěstí.

Padla mlha a svět se zatočil. Stamich viděl maminku klesat na kolena. V tu chvíli se totiž zastavilo i Manovo srdce. Chlapec slyšel řvát jeskynního medvěda, který se záhy proměnil v boha Peruna. Ten chytil svého umdlévajícího vnuka do náruče a odnesl ho do své ledové říše vysoko v horách.

Když se Stamich probрал, stál nad ním jeho božský děd a hřímal: „Nechť nosíš i jméno svého otce Mana, jak si přál. Od nynějška budeš Stamichman – nesmrtelný strážce hor, duch Králického Sněžníku, který se navždy bude starat o svůj rodný kraj.“





A tak se po tisících let kdysi vzdálená budoucnost stala Stamichmanovou přítomností. Jednou zase odpočíval na růžovém koberci mateřidoušky a pozoroval letadla brázdící po nebi, když tu najednou vedle sebe uslyšel:  
„Povídej mi do ouška.“

Na pařezu seděl kluk, který cumlal lízátko a byl tak baculatý, že by před divočákem nedokázal vylézt na strom.

„Vyprávěj mi o Marahvě, dceři boha Peruna, která se ze žalu proměnila v řeku Moravu. A o mamutích pramenech, jejichž voda proudí z jeskyní pravěkých lovců. A taky o slůněti, co se záhadně objevilo pod Králickým Sněžníkem. A o horském duchovi, který musí sloužit tak dlouho, dokud lidi nepochopí příběhy z časů, kdy po zemi chodili živočichové, kteří už dávno vyhynuli. Takhle mi to povídej.“

„Vždyť jsi to teď řekl,“ opáčil horský duch.

„Ale to není, jako když to povídáš ty, Stamichmane.“





Líbila se ti pohádka?  
Chceš nám o ní něco napsat nebo nakreslit?



Vyplněnou stránku vystřihni a vhoď do schránky na hotelové recepci.  
Může se stát, že budeš vylosován právě ty a odměněn pobytem pro celou tvou rodinu.

Kontakt na tatínka či maminku:







